

Απόδοση τιμής

σ' αυτούς που έδωσαν τη ζωή τους για τα ιδανικά τους.

Για τους πολεμιστές του 40

Ήρωες του σαράντα. Αυτοί που έπεσαν στα Βουνά της Αλβανίας, και όχι μόνο, για την προάσπιση της ακεραιότητας της πατρίδας μας και της τιμής μας. Ήρωες δεν ήταν μόνο όσοι σκοτώθηκαν. Ήρωες ήταν όλοι όσοι πολέμησαν. Αλλά όσοι επέζησαν αποζημιώθηκαν. Χάρηκαν τη μέρα της Λευτεριάς, δημιούργησαν, καμάρωσαν παιδιά και εγγόνια, διηγήθηκαν «παραμύθια» απ' το μέτωπο. Έζησαν. Αυτοί που έπεσαν όμως «απαιτούν» τη δική μας θύμηση, που είναι πολύ πιο ζωντανή απ' το

κορνιζωμένο «δίπλωμα ευγνωμοσύνης» στο σπίτι κάποιου συγγενούς τους. **Ιωάννης Δημ. Μαρινέλλης Λοχαγός, Κων/νος Βασ. Ζαχαριάδης Επιλοχίας, Ευστράτιος Γ. Σκιάς Ναύτης, Κων/νος Μ. Χατζηγιάννης Στρατιώτης, Νικόλαος Σ. Βουδούρης, Εκτελέσθηκε από τους Γερμανούς, Κων/νος Δημ Ψωμάς Στρατιώτης, Ιωαν. Δημ. Παπαγιάννης Στρατιώτης**

Ιωάννης Δημ. Μαρινέλλης Λοχαγός

Ο Λγος (ΠΖ) Μαρινέλλης Ιωάννης του Δημητρίου γεννήθηκε την 1 Ιανουαρίου 1892 στο χωριό μας. Κατετάγη στο Στρατό ως εθελοντής την 1 Ιουλίου 1913 και μονιμοποιήθηκε στη συνέχεια. Πήρε μέρος στους Βαλκανικούς πολέμους, τον Α' παγκόσμιο πόλεμο και τη μικρασιατική εκστρατεία. Προήχθη στο βαθμό του

Ανθλγου την 3 Ιουλίου 1925 και αποστρατεύθηκε με τον βαθμό του Υπλγου την 29 Σεπτεμβρίου 1927. Με την έναρξη των επιχειρήσεων του 1940 επιστρατεύθηκε και τοποθετήθηκε στο έμπεδο Ηρακλείου Κρήτης. Τον Μάιο του 1941, υπηρετών στο 3^ο Σύνταγμα Πεζικού έλαβε μέρος σε μάχες στην ευρύτερη περιοχή του Ηρακλείου Κρήτης για την αντιμετώπιση των Γερμανών αλεξιπτωτιστών.

Το απόγευμα της 21 Μαΐου 1941 και ενώ οι Γερμανοί προσπαθούν να εισέλθουν στα πρώτα σπίτια της πόλης του Ηρακλείου έπεσε ηρωικά μαχόμενος σε αγώνα σώμα με σώμα αφού κατόρθωσε με το τμήμα του να απωθήσει τους Γερμανούς και να συλλάβει αριθμό αιχμαλώτων.

Η πατρίδα τον τίμησε με το Χρυσό Αριστείο Ανδρείας, το Μετάλλιο Εξάιρετων Πράξεων και την προαγωγή του στο βαθμό του Λοχαγού μετά θάνατον.

προτομή του στο Ηρώ του στρατοπέδου.

Προς τιμήν του εκλιπόντα ήρωα, από την 24 Ιουνίου 1978, το Στρατόπεδο στη θέση "Πετσοφάς" Καλλονής Λέσβου, ονομάστηκε ως:

**ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΛΓΟΥ(ΠΖ)
ΜΑΡΙΝΕΛΛΗ ΙΩΑΝΝΗ**

Στο στρατόπεδο αυτό υπάρχει και η

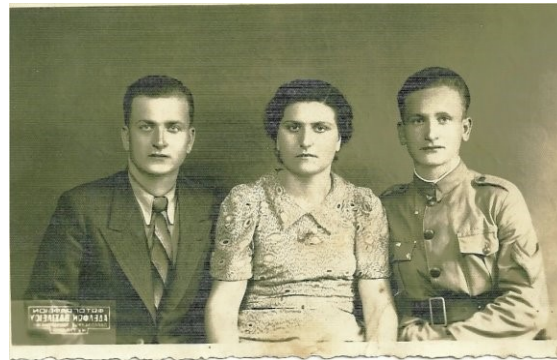
Ο Θεοχάρης Λαμπρινός γεννήθηκε στο χωριό μας το 1919. Ήταν αδελφός του δασκάλου Κώστα και της Καλλιόπης. Τέλειωσε το Γυμνάσιο Πολιχνίτου και το 1938 κατατάχθηκε ως εθελοντής υπαξιωματικός. Στον πόλεμο του 40 πολέμησε τους Ιταλούς ως λοχίας και στη συνέχεια ανθυπασπιστής καθώς και τους Γερμανούς στη Λίμνη της Καστοριάς. Με τη λήξη του πολέμου απόδρασε από το στρατόπεδο αιχμαλώτων και επανήλθε στο χωριό μας.

Ο στρατιωτικός του χαρακτήρας δεν τον άφηνε να ησυχάσει στην αδράνεια του χωριού και για το λόγο αυτό σε λίγο (Ιούνιο του 1941) οργάνωσε μια ομάδα νεολαίων του χωριού για να φύγουν για τη Μέση Ανατολή. Πράγματι με το καϊκι του γέρο Γιώργου Φωτεινού πέρασαν απέναντι στο Καραπόρνο και μετά από λίγες μέρες έφτασαν στη Σμύρνη. Αυτόν, ως αξιωματικό του στρατού, με τη βοήθεια του αγγλικού προξενείου τον επέτρεψαν να συνεχίσει για την Αίγυπτο ενώ όλους τους

άλλους που ξεκίνησαν μαζί του τους

γύρισαν πίσω.

Στην Αίγυπτο κατατάχθηκε στην Παρασημοφορήθηκε επανειλημμένα και ανθυπολοχαγό. Παράλληλα γνώρισε τη Κωνσταντία Ηλία Διαμαντή, καταγωγή, από χρόνια εγκατεστημένη Αλεξάνδρεια με την μεγάλη ελληνική και παντρεύτηκε. Απ' τη δεξίωση του να επιστρέψει κατεπειγόντως στην γεγονότων του Δεκεμβρίου του 1944. Το υπηρέτησε σε διάφορα μέρη (Αγρίνιο, Θεσσαλία, Κοζάνη) και για την ευσυνειδησία και το ήθος του προάχθηκε

ελληνική δύναμη. προάχθηκε σε σύζυγό του, βρισαγωγίτσα στην οικογενειακά στην ομογένεια, την οποία γάμου τον κάλεσαν Ελλάδα εξαιτίας των διάστημα 1945-1949

σε λοχαγό. Στην αρχή υπηρετούσε στην ΕΣΑ Μια μέρα συναντήθηκαν στην Κοζάνη χωριανοί μας στρατιώτες από μονάδες που έρχονταν από την Ανατολική Μακεδονία και από άλλες που είχαν ήδη πολεμήσει στο Γράμμο και όπως ήταν φυσικό βγήκαν να τα πούνε. Παρών ήταν και ο Θεοχάρης, ο οποίος εξέφρασε την απόφασή του να ζητήσει να μετατεθεί από την ΕΣΑ σε μάχιμη μονάδα. Αυτοί που είχαν ήδη πολεμήσει στο Γράμμο προσπάθησαν να τον μεταπείσουν λέγοντας ότι ο Γράμμος είναι θάνατος αλλά ο Θεοχάρης ήταν αμετάπειστος. Μετατέθηκε, πολέμησε και έπεσε. Έπεσε το Δεκέμβριο του 1949 σε ενέδρα στα Κρούσια Κιλκίς. Στην περιπολία που συνάντησε το θάνατο είχε οικειοθελώς αντικαταστήσει άλλον νεαρότερο ανθυπολοχαγό που φοβήθηκε να βγει. Τιμήθηκε με το Χρυσό Σταυρό - Αριστείο Ανδρείας. Στο μεταξύ είχε αποκτήσει δυο γιους, τον Παναγιώτη, ο οποίος είναι καθηγητής στη Πολυτεχνική σχολή του Πανεπιστημίου Θράκης στην Ξάνθη και ο οποίος μας έδωσε τις πληροφορίες και τον Θεοχάρη.

Σύμφωνα με μαρτυρίες χωριανών μας φαντάρων που πέρασαν από τη Θεσσαλία το 1952, ο Δήμος Καλαμπάκας για να τιμήσει τον ηρωικό Θεοχάρη έδωσε το όνομά του σε ένα κεντρικό δρόμο της πόλης.

Κων/νος Βασ. Ζαχαριάδης Επιλοχίας

Ο Κώστας Ζαχαριάδης, παππούς της Ευαγγελίας Πελέκου, ήταν ο τέταρτος στη σειρά βρισαγώτης που σκοτώθηκε στα αλβανικά βουνά, στο ύψωμα 1328, κοντά στο τριεθνές όριο Ελλάδας, Αλβανίας και (της τότε) Γιουγκοσλαβίας. Ήταν η τελευταία μάχη (5-4-1941) του στρατού μας στο Αλβανικό μέτωπο γιατί αυτή τη μέρα κατέλαβαν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη. Στην ουσία ο πόλεμος είχε τελειώσει, ο ελληνικός στρατός υποχωρούσε άτακτα και «ο σώζων ευατόν σωθήτω» Ο Ζαχαριάδης όμως, παρά τις παροτρύνσεις άλλων συστρατιωτών του απ' την περιοχή μας, δεν ήθελε να πιστέψει ότι όλα είχαν τελειώσει και εθελοντικά πήρε μέρος σ' αυτήν την, τελευταία και καταδικαστική γι αυτόν και την οικογένειά του, μάχη.

Του απονεμήθηκε ο βαθμός του επιλοχία. Τόσο τις προαγωγές του όσο και τα παράσημά του τα πήρε εξαιτίας της ανδρείας που επεδείκνυε κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Γεννήθηκε στο χωριό μας στις 15-6-1911. Γονείς του ήταν ο Βασίλης, που κατάγονταν από την Πηγή, και η Μαριάνθη Βουχλή. Ο πατέρας του ήταν μηχανικός στο ελαιοτριβείο του χωριού και στο γιο του έμαθε την τέχνη του ξυλουργού, την οποία εξασκούσε πριν στρατευθεί στη Μυτιλήνη. Παντρεύτηκε τη

Γραμματική Βάσου στις 22-11-1936 και ύστερα από ακριβώς 9 μήνες (22-8-1937) απέκτησαν την κόρη τους Ειρήνη, την οποία χάρηκε πολύ λίγο.

Στις 25 Αυγούστου του 1940, λίγες μέρες μετά τον τορπιλισμό της «Ελλης» και αρκετά πριν κηρυχθεί ο πόλεμος, ο Κώστας επιστρατεύθηκε στη μονάδα επιστράτευσης 1382. Εντύπωση προκαλεί έγγραφο του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης, το Μάρτιο του 1942, προς τη Διοίκηση Χωροφυλακής Λέσβου να διενεργηθεί ένορκος διοικητική εξέταση για την εξακρίβωση του «φόνου» του Ζαχαριάδη. Την εικόνα αυτή της Παναγίας την είχε μαζί του στο μέτωπο. Στο πίσω μέρος της γράφει: «Νικητές υπό την σκέπην της Παναγίας. Ο Αθηνών Χρυσανθος»

Το ανέκαθεν «αξιοθρήνητο» Ελληνικό κράτος αναγνωρίζει μεν, όπως φαίνεται στο 504188

«Δελτίον φονευθέντος» ότι «έπεσεν υπέρ Πατρίδος» αλλά χορηγεί το επίδομα τροφής στην ανήλικη κόρη του Ειρήνη από 1-1 1943 διότι το ποσό που δικαιούταν για το έτος 1942 «παρεγράφη συμφώνως τω άρθρω ...καθόσον δεν υπεβλήθη ημίν εγκαίρως η αίτησίς της»

Χαρτογιακάδες, ε! χαρτογιακάδες!!!

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ		
ΓΡΑΦΕΙΟΝ VII		
Αριθ. Πρωτ.	504188	
ΔΕΛΤΙΟΝ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΟΣ		
*Επώνυμον	Ζαχαριάδης	
*Όνομα	Κωνσταντίνος	
*Όνομα Πατρός	Βασίλειος	
Τόπος καταγωγής	{ Πόλις ή χωριόν Βρυσηά	
	{ Δήμος ή Κοινότης	Λιόδεν
	{ Νομός	Μοσχιάς
Βαθμός		
Κλάσις		
*Αριθ. Μητρώου		
Σώμα	{ Σύνταγμα 222 ^ο Πυγμαίων	
	{ Λόχος 2 ^{ος}	
*Έπεσεν υπέρ Πατρίδος εις τὸ Πεδίον τῆς Μάχης		
Ύψωμα 1328		
*Αθήναι τῆς 18-12-1942		
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ VII ΓΡΑΦΕΙΟΥ		

Ο Στρατής Σκιάς (θείος του Στέλιου και της Ελπινίκης Αβαγιάννη) γεννήθηκε στο χωριό μας το 1917, μέλος κι αυτός πολύτεκνης οικογένειας. Το 1938 υπηρέτησε τη θητεία του ως ναύτης στο πολεμικό μας (τότε βασιλικό) Ναυτικό. Απολύθηκε αλλά το Σεπτέμβριο του 1940 –πριν την κήρυξη του Ελληνοϊταλικού πολέμου– κλήθηκε πάλι και υπηρέτησε στο πολεμικό πλοίο «ΗΦΑΙΣΤΟΣ», με το οποίο συμμετείχε σε πολεμικές επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Μετά την κατάρρευση του Μετώπου το πλοίο του κατέπλευσε στην Αλεξάνδρεια. Στη συνέχεια

μετατέθηκε στο θωρηκτό «ΑΒΕΡΩΦ» με το οποίο εκτελούσε περιπολίες στην περιοχή των Ινδιών, στον Ινδικό Ωκεανό. Από εκεί επελέγη ως πλήρωμα της 11^{ης} αποστολής, η οποία θα πήγαινε στην Αγγλία για να παραλάβει καινούρια πολεμικά πλοία. Προς τούτο επιβιβάστηκε στο Καναδικό υπερωκεάνιο «EMBRESS OF CANADA». Πλέοντας στον Ατλαντικό Ωκεανό το πλοίο τορπιλίστηκε από Ιταλικό υποβρύχιο. Τις παραπάνω σίγουρες πληροφορίες δίνει σε κείμενό του στον «ΑΝΤΙΛΑΛΟ» το 1988 ο χωριανός μας πλωτάρχης ε.α. Κώστας Πετράς.

Άλλες ανεπίσημες πληροφορίες θέλουν το Στρατή με άλλους ναυαγούς να ταλαιπωρούνται πολλές μέρες στη θάλασσα από την πείνα και τη δίψα με αποτέλεσμα κάποιοι να αρχίσουν να έχουν παραισθήσεις και να βλέπουν μπροστά τους στεριά εκεί που δεν υπήρχε και να ακούν φωνές εκεί όπου μόνο ο παφλασμός των κυμάτων συντρόφευε τους αναστεναγμούς των ναυαγών. Τότε κάποιος απ' τους ναυαγούς έπεσε στη θάλασσα «βλέποντας» μπροστά του τη στεριά και ο συμπολεμιστής και φίλος του Στρατής τον ακολούθησε για να τον σώσει. Τα κατάφερε στην αρχή αλλά, ενώ τους ανέσυραν οι υπόλοιποι και τους δυο στη βάρκα, τους κατασπάραξαν οι κροκόδειλοι. Τούτα επιβεβαιώνονται έμμεσα στο παρακείμενο του Αντίλαλου που ανέφερα, όταν σε κάποιο σημείο του ο Κ. Πετράς απευθυνόμενος στον ήρωα Στρατή γράφει ότι «... θα σε θυμόμαστε για τον αλτρουισμό σου, που προσπαθώντας να σώσεις το φίλο σου έχασες τη ζωή σου»

Το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του μετέφερε υπηρεσιακά στην οικογένειά του ο Κ. Πετράς που τότε υπηρετούσε στο Αρχηγείο του Στόλου, ταχυδρομώντας επιστολή του αρχηγού του στόλου.

Ο Κώστας Ψωμάς , αδελφός του Νίκου, ο οποίος τιμώντας τη μνήμη του έδωσε το όνομα του στο γιο του, στρατεύθηκε όταν ξέσπασε ο πόλεμος στο Αλβανικό μέτωπο. Παρουσιάστηκε και έμεινα για κάποιο διάστημα στη Μυτιλήνη. Όταν επρόκειτο να φύγουν για το μέτωπο, πήρε ταξί και ήρθε μεσάνυχτα στο χωριό να αποχαιρετίσει τη μητέρα του, στην οποία είπε 'Μάνα φεύγω. Μπορεί να μη σε ξαναδώ»

Με πλοίο έφτασαν στην Αλεξανδρούπολη και από κει με τραίνο και καμιόνια προωθήθηκαν στο μέτωπο, τότε που η κραυγή ΑΕΡΑ δονούσε τα αλβανικά βουνά και σκόρπιζε τον τρόμο στους Ιταλούς. Εκεί κοντά στον ιστορικό Μοράβα, στην Πλάτσα, έδωσαν μάχη με τους Ιταλούς που κράτησε πέντε μέρες. Σε μια επίθεση καθυστέρησε λίγο να βγει από το όρυγμα και έτσι εύκολα πλευροκοπήθηκε από τα μυδράλια των αμυνόμενων, στα πλάγια του μετώπου της επίθεσης, Ιταλών.

Ο Κώστας Ψωμάς ήταν ο πρώτος βρισαγώτης που σκοτώθηκε στην Αλβανία. Λέει ο Γιάννης Καλατζής σε μια εξιστόρηση των αναμνήσεών του απ' το μέτωπο (Αντίλαλος τευχ.23/1997): «Πρώτα πρώτα που πήγαμι στν Αλβανία του μάθαμι του περιστατικό: Πρώτους πρώτους Βρισαγώτς σκουτώστσι τ' Ψουμαδέλ αδιρφός, Κουστής.»

Ο Γιάννης Παπαγιάννης (πατέρας του Δημήτρη, που κατοικεί στη Μυτιλήνη) χάθηκε στα Αλβανικά βουνά, τρίτος κατά σειρά χωριανός μας, που έπεσε στον πόλεμο του σαράντα «υπέρ πατρίδος». Σύμφωνα με τις αναμνήσεις του Γιάννη Καλατζή : «...χάστσι, αυτόν εν τουν ηύραν σκουτουμένουν»

Ο πατέρας του είχε δυο αδερφούς και δυο αδερφές. Αυτός ήταν ο μικρότερος γιος γεννημένος γύρω στα 1912. Τη μητέρα του την έλεγαν Κατερίνη. Ερωτεύτηκε παράφορα την ξαδέρφη του Κατερίνα Γδούντου αλλά δεν μπορούσαν να παντρευτούν. Απ' τον παράφορο αυτόν έρωτα πρόλαβε να αποκτήσει ένα γιο, το Δημήτρη, όπως προαναφέρθηκε.

Ο Γιάννης ήταν χωροφύλακας αλλά «αριστερών φρονημάτων». Έτσι η δικτατορία του Μεταξά τον απέλυσε. Αναγκαστικά λοιπόν ακολουθώντας το σόι του κι αυτός έγινε ξυλοκόπος (μπισκιτζής, δηλαδή σχίστης ξύλων) Η δουλειά αυτή ήθελε γερά μπράτσα. Για φανταστείτε να σχίζουν τους κορμούς των δέντρων σε σανίδια με τη χειροκίνητη πριόνα! Και ο Γιάννης όχι μόνο είχε αλλά παραείχε γερά μπράτσα. Όσοι τον θυμούνται έχουν να λένε για την κορμοστασιά του και τη δύναμή του. «Ήταν θηρίο» λένε. «Σήκωνε μόνος του τεράστιους κορμούς πεύκων, που δυο και τρία άτομα δύσκολα θα τα κατάφερναν» Για να δείξουν το δέος που προκαλούσε το παρουσιαστικό του διηγούνται ότι μια φορά είχε πάει με παρέα σε ένα πανηγύρι του Πολιχνίτου. Χόρευαν οι Πολιχνιάτες και σειρά δεν μπορούσαν να πάρουν. Έλεγε στην παρέα του να σηκωθούν «αυθαίρετα» και να μπουν στο χορό αλλά οι άλλοι δίσταζαν. Τότε έπιασε έναν απ' την παρέα του, το Γιώργο το Γδούντο, τον σήκωσε ψηλά, τον απίθωσε στην πίστα και έδωσε παραγγελιά. Χόρευαν δυο ώρες χωρίς κανέναν να τολμήσει να τους διακόψει!!!

Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος η επιστράτευση τον βρήκε στο Γαρδούμ να κόβει ξύλα για λογαριασμό του Αχιλλέα Κωνσταντιδέλλη. Άφησε εκεί τα εργαλεία του, γύρισε στο χωριό βιαστικά και έφυγε. Τα εργαλεία του τα κατέβασε στο χωριό ο Αχιλλέας. «Αυτόν ε τουν ηύραν ...»!!!

Κων/νος Μ. Χατζηγιάννης Στρατιώτης

Ήταν ο μεγαλύτερος γιος (γεννημένος το 1910) του Μιχάλη Χατζηγιάννη που είχε έρθει στο χωριό μας από το Μεσότοπο. Τα παλιότερα χρόνια το χωριό μας είχε αρκετές δοσοληψίες με το Μεσότοπο και γι αυτό αρκετοί χωριανοί μας κατάγονται από εκεί. Ο πατέρας του ασχολούνταν με οικοδομικές εργασίες. Κατά βάση ήταν σοβατής και πολύ πνευματώδης τύπος. Ο Κωνσταντίνος ασχολήθηκε και αυτός με την οικοδομή αλλά κυρίως ήταν ξυλουργός, πριν τη στράτευση.

Έπεσε κι αυτός αγωνιζόμενος ενάντια των Ιταλών στο Αλβανικό μέτωπο. Ήταν ο δεύτερος συγχωριανός μας που έπεσε στην Αλβανία μετά τον Κώστα Ψωμά. Όλοι οι συγγενείς του (είχε δυο αδέρφια και μια αδελφή) έφυγαν από το χωριό και γι αυτό δεν μπορέσαμε να έχουμε περισσότερες πληροφορίες. Οι γείτονες τους (ιδιαίτερα η κα Μυρσίνη Βογιατζή Χαχαδάκη) θυμούνται αρκετά από τη ζωή τους στο χωριό. Ιδιαίτερα θυμάται το άγγελμα του θανάτου του και το σπαραγμό της μάνας του: «γιέ μου τριάντα χρονών παλληκάρι σε χάνω»

Νικόλαος Σ. Βουδούρης Εκτελέστηκε από τους Γερμανούς

Ο Νικόλαος Βουδούρης ήταν ο δεύτερος πατριώτης που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς στο νησί μας. Όπως είναι γνωστό τόπος των εκτελέσεων στη Μυτιλήνη ήταν το δασάκι στα Τσαμάκια, -εκεί που τώρα είναι η πλαζ του ΕΟΤ. Ο Νικόλαος εκτελέστηκε την αυγή της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 1941.

Ο Νικόλαος γεννήθηκε στην Προύσα στα απέναντι μικρασιατικά παράλια. Με την μικρασιατική καταστροφή ήλθε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα. Ήταν σοβατής και γρήγορα έπιασε για καλά δουλειά. Στην Αθήνα γνώρισε τη μετέπειτα σύζυγό του, αδελφή του Χαράλαμπου Μπενή, (πατέρα του Στέλιου) με την οποία απέκτησε δυο παιδιά. Το καλοκαίρι του 1940 ήλθε στο χωριό μας για διακοπές και ο πόλεμος τον πρόλαβε εδώ και τον απέκλεισε. Έτσι κατά τη διάρκεια της κατοχής παρέμεινε εδώ.

Ο Νικόλαος ήταν αριστερός, οργανωμένος στο ΚΚΕ. Κάποιος τον κατάδωσε στους γερμανούς. Λέγεται ότι πρώην φίλος του, ο οποίος έφτασε στην πράξη αυτή για να γλυτώσει ο ίδιος. Επίσης φημολογείται ότι οι Γερμανοί βρήκαν πάνω του κάποια σημαντικά έγγραφα και γι' αυτό τον καταδίκασαν σε θάνατο και τον εκτέλεσαν, όπως προαναφέραμε.

Ο Νικόλαος άφησε στο χωριό τη γυναίκα του και τα δυο ορφανά παιδιά του. Η ζωή κατά τη διάρκεια της κατοχής ήταν οικτρή. Ίσως να ήταν η πιο τυραννισμένη οικογένεια από την πείνα. Για κάποιο διάστημα δούλεψε στο σχολείο μαζί με τη Μαρία Αλατζά. Μετά την απελευθέρωση κατάφερε επιτέλους να φύγει από δω όπου κυριολεκτικά μαρτύρησα και να επιστρέψει στην Αθήνα. Εκεί μεγάλωσε τα παιδιά της τα οποία αποκαταστάθηκαν καλά.